

IRAN — campiona Asiei

Turneul final al acestei ediții, organizat la Teheran, a intrat în participarea a cinci reprezentative: Israel — deținătoarea titlului, Birmania — câștigătoarea regiunii Vest II, Iran — învingătoarea regiunii Vest I, Hong Kong — câștigătoarea regiunii Centrale și Taiwan — câștigătoarea regiunii Est. Selecționata Iranului a terminat neînvingătoare turneul final (2-0 cu Hong Kong, 4-0 cu Taiwan, 3-1 cu Birmania și 2-1 în cel mai important meci, cu Israel), totalizând astfel maximum posibil de puncte, cu care a ocupat locul I în clasamentul final. Pe locurile următoare: 2. Birmania; 3. Israel; 4. Taiwan; 5. Hong Kong.

În fotografie, echipa câștigătoare.

DIN „ARHIVA” ANULUI 1968 (IV)

OCTOMBRIE

6 Stockholm	Suedia — Norvegia (prel. C.M.)	5-0
Waregem	: Belgia—Finlanda (prel. C.M.)	6-1
Istanbul	: Turcia—Polonia (prel. C.M.)	0-2
Tirgoviste	: România—R.D.G. (juniori)	1-1
Wroclaw	: Polonia—U.R.S.S. (tineret)	0-0
12 Basel	: Elveția—Grecia (prel. C.M.)	1-0
13 Viena	: Austria—R.F.G. (prel. C.M.)	0-2
16 Bruxelles	: Belgia—Iugoslavia (prel. C.M.)	2-0
Copenhaga	: Danemarca—Scoția	0-1
Genova	: Italia—Franța (tineret)	0-1
17 Lyon	: Franța—Spania	1-2
Zar nad Hronen	: Cehoslovacia — România (juniori)	2-1
19 Stralsund	: R.D.G.—Polonia (B)	1-0
20 Bratislava	: Cehoslovacia—Danemarca (prel. C.M.)	1-0
Chorzow	: Polonia—R.D.G.	1-1
23 Cardiff	: Tara Galilor—Italia (prel. C.M.)	0-1
Belfast	: Irlanda de Nord—Turcia (prel. C.M.)	4-1
26 Russe	: Bulgaria—Iugoslavia (tineret, U.E.F.A.)	1-2
27 Lisabona	: Portugalia—România (prel. C.M.)	2-0
Belgrad	: Iugoslavia—Spania (prel. C.M.)	0-0
Sofia	: Bulgaria—Olanda (prel. C.M.)	1-0
30 Chorzow	: Polonia—Irlanda	1-0
Halberstadt	: R.D.G. — România (tineret)	0-0

NOIEMBRIE

5 Metz	: Franța—Norvegia (tineret)	5-1
6 Metz	: Franța—Norvegia (prel. C.M.)	0-1
Glasgow	: Scoția—Austria (prel. C.M.)	2-1
București	: România — Anglia	0-0
Rio de Janeiro	: Brazilia—Scl. F.I.F.A.	2-1
București	: România — Suedia (tineret)	1-1
Bregenz	: Austria—Elveția (tineret)	1-1
Bregenz	: Austria—Elveția (juniori)	2-0
10 Dublin	: Irlanda—Austria	2-2
11 Paris	: Franța—Portugalia (juniori)	3-0
13 Birmingham	: Anglia—Olanda (tineret)	2-2
17 Cairo	: R.A.U.—U.R.S.S. (B)	1-1
20 Copenhaga	: Danemarca—Luxemburg	6-1
21 Atena	: Grecia—R.A.U.	4-1
23 București	: România—Elveția (prel. C.M.)	2-0
Nicosia	: Cipru—R.F.G. (prel. C.M.)	0-1
Thoun	: Elveția—Olanda (prel. U.E.F.A. juniori)	1-0
27 Moreni	: România—Turcia (juniori)	3-1
28 Sofia	: Bulgaria—Polonia (juniori)	3-0

DECEMBRIE

1 Dublin	: Irlanda—Danemarca (prel. C.M.)	1-1 intr.
Asenograd	: Bulgaria—Polonia (juniori)	0-0
7 Paris	: Franța—Elveția (juniori prel. U.E.F.A.)	6-0
11 Atena	: Grecia—Portugalia (prel. C.M.)	4-2
Istanbul	: Turcia—Irlanda de Nord (prel. C.M.)	0-3
Nicosia	: Cipru—Scoția (prel. C.M.)	0-5
Madrid	: Spania—Belgia (prel. C.M.)	1-1
Londra	: Anglia—Bulgaria	1-1
14 Rio de Janeiro	: Brazilia—R.F.G.	2-2
16 Mar del Plata	: Argentina—Polonia	1-0
17 Rio de Janeiro	: Brazilia—Iugoslavia	3-3
18 Santiago	: Chile—R.F. Germană	2-1
19 Heraklion	: Grecia (tin.)—România (jun.)	3-0
20 Alger	: Algeria A—Franța (tineret)	2-5
21 Buenos Aires	: Argentina—Iugoslavia	1-1
22 Mexico	: Mexic—R.F. Germană	0-0
Oran	: Algeria A—Franța (tineret)	1-1
22 Tegucigalpa	: Honduras—Costa Rica (prel. C.M.)	1-0
Paramaribo	: Surinam—Salvador (prel. C.M.)	4-1
Douala	: Camerun—Nigeria (prel. C.M.)	2-3
29 Tunis	: Tunisia—Algeria (prel. C.M.)	0-0

BULETIN C. M.

Președintele federației mexicane și al comitetului organizator al viitorului turneu final C.M., Canedo, a anunțat că tragerea la sorți a celor patru grupe finale, ca și orașele unde se va juca, va avea loc la 10 ianuarie 1970 la hotelul „Maria Isabel” din Ciudad de Mexico. Este aproape sigur că reprezentativa țării gazdă va evolua pe stadionul Azteca, iar actuala campioană mondială, Anglia, la Guadalajara.

Președintele Canedo a adăugat că ora de începere a jocurilor va fi ora 12 în zilele de duminică și ora 16 în cele lucrătoare. Se pare că se vor ridica numeroase obiecțiuni cu privire la ora de începere deoarece după amiază se înregistrează cele mai ridicate temperaturi, ceea ce ar dezavantaja net echipele europene. Urmează ca peste puțin timp să se ia o hotărâre definitivă în acest sens.

★

Din nenumăratele orașe care s-au oferit să găzduiască meciuri din campionatul mondial, federația vest-germană a reținut numele a unsprezece dintre ele, susceptibile să organizeze jocuri din turneul final din 1974: Dortmund, Duisburg, Düsseldorf, Frankfurt pe Main, Hamburg, Hanova, Köln, Geselkirchen, Ludwigshafen, München și Nürnberg. O comisie special alcătuită, va avea sarcina să stabilească ce anume lucrări trebuie efectuate la stadioanele din aceste orașe pentru a se încadra în normele fixate de F.I.F.A. La Düsseldorf se va construi un nou stadion care va purta numele de „Rheinstadion”.

CALEIDOSCOP

EXPERIENȚE: FĂRĂ OFSAID LA LOVITURI LIBERE

Recent, în Franța s-a făcut o interesantă experiență: o repriză, a doua, din partida amicală Gironde — Olympique Marseille s-a jucat fără ofsaide la loviturile libere. Deși au fost puține cazurile de loviturile libere, totuși la executarea lor s-a observat o oarecare dezorientare în apărări, obișnuite, fără îndolă, cu plasamentul normal în condițiile aplicării regulii ofsauidului.

O ASOCIAȚIE EUROPEANĂ A ANTRENORILOR

Federația turcă de specialitate, prin asociația antrenorilor săi, a luat inițiativa creării unor asociații europene care să funcționeze sub egida U.E.F.A.-ei. În acest scop, ea s-a adresat tuturor colegilor de antrenori ale federațiilor din Europa. Până acum au aderat antrenorii din următoarele țări: Iugoslavia, Austria, Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia, Franța, Turcia și acum în urmă Italia.

JUBILEUL FEDERAȚIEI IUGOSLAVE

Anul acesta federația iugoslavă își va sărbători jubileul de 50 de ani. Dintre proiectele forului de la Belgrad, pentru sărbătorirea acestui eveniment, figura și un mare turneu internațional internațional. Dar nici una din federațiile invitate n-a acceptat. Pe rând, brazilienii, englezii și italienii s-au scuzat că nu pot răspunde

invitației. În această situație, federația (înființată la 19 aprilie 1918) a făcut o propunere forului cehoslovac. De ce? Pentru că primul joc internațional susținut de Iugoslavia, la 28 august 1920, a fost în compania Cehoslovaciei (aceasta a învins cu... 7-0). În prezent, federația Iugoslavă face toate eforturile pentru a perfectă măcar această întâlnire aniversară. Între timp, a contractat însă un meci amical cu Suedia, care urmează să aibă loc la 26 februarie la Split.

CUPA INAUGUREAZĂ SEZONUL ÎN BULGARIA

Ca și în trecut, sezonul de primăvară va fi inaugurat în Bulgaria prin jocuri de cupă. La 22 și 26 februarie și la 1 martie se vor disputa primele etape din faza finală a acestei competiții, care se organizează după sistemul campionatului mondial: patru grupe de câte patru echipe, care joacă între ele, cu clasament final în fiecare serie. Grupele au fost alcătuite astfel: T.S.K.S. Cervezo, Zname Sofia, Beroe Stara Zagora, Cernomorec, Marek (gr. I la Pazardjik și Asenovgrad); Levski, Spartak Sofia, Dunav Russe, Botev Varna (gr. II-a la Blagoevgrad și St. Dimitrov); Lokomotiv Plovdiv și Sofia, Dobrudja Tolbuhin, Spartak Plovdiv (gr. III-a la Iambol și Sliven); Slavia Sofia, Cerno More Varna, Minior Pernik, Trakia Plovdiv (gr. IV-a la Haskovo și Dimitrovgrad). Câștigătoarele grupelor se vor califica pentru semifinale.

CEL MAI FERICIT OM DIN LUME (IV)

FRAGMENTE DIN VIAȚA
ANTRENORULUI
MATT BUSBY

Totuși, Matt Busby n-a cedat. Când „copiii” lui au cucerit titlul de campioni în anul 1958, cu toate opozițiile lui, el a înscris pe Manchester United în „Cupa campionilor europeni”. Luase o hotărâre justă. În plus, amatorii de fotbal din Anglia au primit cu simpatie această competiție, mai ales că la ea participa elita fotbalului european. Cupa de argint, donată de ziarul perizian „L'Equipe”, avea aceeași putere de atracție la Madrid, Dortmund, Bruxelles, Viena etc.

La prima participare, „Busby Babies”, au reușit să se califice până în semi-finală. Atci, însă, ei au fost stopați de Real Madrid. Cu toate acestea, Matt Busby era satisfăcut. Tinerii săi jucători au ardat atât pe Old Trafford, cât și pe „Bernabeu”, la Madrid, o mare putere de luptă și au făcut față cu succes unsprezecei obișnuite totdeauna să câștige.

„IMPORTANT ESTE CA POT DORMI LINIȘTIT”

Ceea ce „Busby Babies” n-au reușit la prima lor evoluție în C.C.E. sperau împreună cu „peștii” lor să obțină în vitoarea ediție. Pe lângă titlul de campioană a Angliei, ei doreau din toată inima să cucerească și „Cupa campionilor europeni”.

Ne-am propus ca scop final să devenim cea mai bună echipă engleză și europeană — scria Matt Busby — de aceea trebuie ca trofeul „C.C.E.” să ajungă în vitrina de pe „Old Trafford”.

La Manchester United totul se desfășura în conformitate cu planurile propuse. În anul 1957, „Busby Babies” au cucerit din nou campionatul țării și dreptul de a participa la noua ediție a „C.C.E.”. Continuau să formeze cea mai tînă echipă din Anglia. Media de vîrstă era în jurul a 21 ani. Jucătorii, însă, deveniseră mai încrezători în forțele lor, mai rutinați și erau pătrunși de voința fermă de a pune capăt hegemoniei echipei Real Madrid.

„De data aceasta — așa făcuseră jurămint — noi vom bea șampanie din Cupă. Simțeam datorii acest lucru „șefului”.

Viața însă nu este alcătuită numai dintr-un șir de succese, victorii și bucurii. De multe ori eforturile întîlnesc în cale o întîmplare nefericită, care distruge totul. Așa a fost, în acel tragic an 1958, cu echipa clubului Manchester United, care a primit cea mai cruntă lovitură din istoria sa.

Să povestim și aceste împrejurări.

După ce a trecut în „Cupa campionilor europeni” de Shamrock Rovers din Dublin și

apoi de Dukla Praga, sorții au decis ca în sfîrșitul de finală Manchester să joace cu Steaua roșie Belgrad. Primul meci, l-a susținut pe teren propriu. Jucătorii iugoslavi s-au apărut cu dirigenie, însă Duncan Edwards, jucătorul cu plăminii de oțel și forța unui Hercule a alimentat neîntreput propria linie de atac trimîndu-d-o mereu înainte, pînă cînd frumosul și elegantul portar al echipei iugoslave, Vladimir Beara, a trebuit să capituleze. Cu toate că avansul lui de „Busby Babies” era minim (învinseră doar cu 2-1), cel puțin acum, cunoșteau mult mai bine punctele tari cât și cele slabe ale echipei iugoslave, pentru a susține revanșa. De aceea, la începutul lui februarie 1958, ei zburau plini de optimism spre Belgrad, unde aveau să susțină cel de al doilea joc.

Jucătorii iugoslavi timorați oarecum la începutul partidei, s-au aruncat apoi în atac cu toate forțele dar au reușit doar să egaleze. Matt Busby răsufla ușurat, cînd flutierul arbitrului vesti sfîrșitul partidei. Băieții lui făcuseră înoc un pas spre cucerirea trofeului. Pentru a doua oară, campioana Angliei se califică în semi-finală.

6 FEBRUARIE 1958: SECERA MORTII PRINTRU „BUSBY BABIES”

În acea zi — 6 februarie 1958 — totul se desfășura conform planului. În momentul în care avionul de tipul „Elisabeth” se pregătea să decoleze de pe aeroportul din Belgrad, unora dintre jucătorii lui Manchester înoc li se mai învîrtea capul. În seara precedentă, la banchetul dat de conducerea echipei „Steaua roșie”, unii dintre jucători se „uitaseră” cam mult în fundul paharelor cu vin.

Principalul „număr muzical” de pe bordul avionului îl constituia Frank Swift. Swift era o fire veselă, cu un umor sec. Reușea de unul singur să-i distreze pe toți. Cînd și-a terminat cariera de jucător, a procedat la fel ca și Charles Buchan și Ivan Sharpe. A intrat în rândurile ziaristilor sportivi. Și în această nouă meserie și-a creat în scurt timp un „nume”.

Pe bordul avionului, timpul se scurgea în conformitate cu itinerariul de zbor. Exact după două ore și jumătate, apărură orașul München. Urmă esca tehnice pe aeroportul Riem, situat în partea de vest a metropolei bavareze pentru alimentarea cu carburanți. Aterizarea avu loc în cele mai bune condiții. Una dintre stewardesele comunică celor prezenți că vor rămîne pe aeroport 15 minute și-i invită în sala de așteptare. Pregătirea avionului pentru continuarea călătoriei dură ce va mai mult, 35 de minute. Această întîrziere, însă, nu influențează cu nimic buna dispoziție a echipei. Matt Busby și „băieții” săi se urcară în avion. Timpul nu anunța nimic bun. Era o iarnă umedă, iar din noaptea care plutea la o mică înălțime, cădeau fulgi mari care se transformau repede în apă.

Motoarele își reluară cîntecul lor obișnuit. Urași pasăre de oțel începu să ruleze pe pistă. Dar în loc să se desprindă de sol, se opri brusc și rămase pe loc. Această manevră a durat două minute. Apoi, avionul făcu o întoarcere de 180 grade și începu să se apropie încet de clădirea aerogării. Ambele stewardese, la fel de zîmbitoare, au invitat din nou pasagerii să treacă în sala de așteptare. „În cîteva minute totul se va lămurii — spusese ele. Vă rugăm să aveți răbdare”. Matt Busby plecă împreună cu echipa în pas alertat spre sala de așteptare, care era bine încălzită.

Al doilea start avu aceeași soartă ca și primul. Avionul a stopat după ce rulase doar cîteva sute de metri pe pista umedă de beton. Pentru a treia oară, pasagerii au fost invitați să coboare și să intre în sala de așteptare. Cînd, după cîteva minute li s-a permis să urce din nou în avion, fețele tuturor erau serioase. Veselia dispăruse. Toți tîceau. Pînă și glumele Frank Swift era mut. Motoarele au fost puse în funcțiune.

Era ora 15.03 cînd avionul, cu viteza unei săgeți, depăși pista de decolare rase la început niste tufisuri, apoi o căsuță fărănească aflată în imediata apropiere a aeroportului și în sfîrșit se rupe în două. Explozia care urmă cutremură

întregul aeroport. Apoi se auziră o linie mormînită.

Echipa de fotbal „Busby Babies”, mîndria lui Matt, a orașului Manchester și a întregii Anglie, era distrusă.

Ce a dus la această catastrofă de pe aeroportul München-Riem? Nici după 11 ani nu se cunoscă precis cauzele. După cercetări îndelungate, la început s-a dat vina pe pilotul șef. Specialiștii susțineau că nu mai trebuia să decoleze pentru a treia oară. Totuși, pilotul care pînă la urmă a scăpat cu viață din această catastrofă, a ținut piept tuturor acuzațiilor care i s-au adus pentru a-și dovedi nevinovăția. De curînd, procesul a fost re deschis. Oricum se va termina, dacă pilotul își va dovedi sau nu nevinovăția, ziua de 6 februarie 1958 rămîne cea mai neagră zi din istoria clubului Manchester United și a întregului fotbal englez.

Într-o clipă și-au pierdut viața șapte jucători din echipă: căpitanul Roger Byrne, Tommy Taylor, Eddie Colman, Mark Jones, David Pegg, Geoffrey Bent, Billy Whelan, secretarul clubului, Walter Crickmer, ambii antrenori, Tom Curry și Bert Whalley, și opt ziaristi sportivi, care însoțiseră echipa pentru a urmări partida de la Belgrad. Printre ziaristii care și-au pierdut viața era și veselul Frank Swift. Ca prin minune doar cele două stewardese, n-au pățit nimic.

Matt Busby, Duncan Edwards, Jackie Blanchflower, fratele căpitanului echipei Tottenham Hotspur și Johnny Berry, pe care Manchester United îl achiziționase de la Birmingham City, au fost grav răniți și au fost transportați la un spital. Numai Bobby Charlton, Denis Viollet, Harry Gregg, Billy Foulkes și Albert Scanlon au avut noroc. N-au căpătat decît unele ușoare leziuni, mai mult zgîrîțuri și jălituri. Bobby Charlton, mezinul echipei, ocupa un loc alături de Denis Viollet. În timpul exploziei, amîndoi au fost proiectați, cu fotoliu cu tot, pierzîndu-și cunoștința. Cînd și-au revenit, se aflau unul lîngă celălalt, în fotoliile lor, prinși cu centurile de siguranță.

Si-au făcut apariția mașinile „Salvării”. Bobby Charlton, Billy Foulkes, Denis Viollet și Harry Gregg, care scă-

pasară cel mai ușor, reușiră între timp să scoată cîteva colegi din avionul aflat în flăcări. Cu toții au fost urcați într-o mașină și transportați la spital. Aici au fost supuși unui control medical pentru a se constata dacă n-au leziuni interne. Rezultatul a fost favorabil, totuși ei au fost reținuți la spital și culcați în paturi. Pentru că să-și revină cît mai repede, de pe urma șocului, li s-a făcut cîte o injecție cu calmante. A doua zi, li s-a permis să părăsească spitalul și să se reîntoarcă în Anglia.

Matt Busby și Duncan Edwards dădeau, însă, cea mai grea luptă din viața lor. Lupta cu moartea. Ambii se aflau în camera de reanimare, cu baloane de oxigen, supra-vegheați de două surori zăru și noaptea; zăceau fără cunoștință, fără să-și dea seama de cele întîmplătoare. Își reveneau doar pentru cîteva minute. De două ori a fost chemat preutul la capătul lor, deoarece medicul șef, prof. dr. Maure, nu credea că vor mai supraviețui. Busby a rămas, totuși, în viață. Duncan Edwards, însă, pierdu această luptă grea. După două săptămîni de la catastrofă își dădu sufletul. Prin aceasta, Anglia pierdea pe cel mai talentat fotbalist de după război.

După nenumărate eforturi medicii reușiseră să-l „dregă” pe Jackie Blanchflower și Johnny Berry, însă cariera lor fotbalistică era încheiată. Manchester United, însă, nu i-a lăsat pe drumuri. Cu banii pe care i-au primit de la club și de la casa de asigurări, ei au putut să-și asigure existența. Cînd echipa lui Matt Busby a sărbătorit succesul cuceririi „Cupei campionilor europeni”, ei au fost printre oaspeții de onoare. „Vor face parte din rîndurile noastre a-ta timp cît vor trăi, a spus Matt Busby. Sintem o familie mare și unită și niciodată nu vom lăsa pe vreunul dintre membrii noștri la grea cumpănă”.

Traducere
de V. BENKOVSKI

(După revista „Gol” —
Praga)

— VA URMA —